

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zast. advokátem Mgr. Františkem Málkem, 17. listopadu 258, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P. Š.**, zast. advokátem JUDr. Vladimírem Špačkem, Tyršova 64, Náchod, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2022, čj. KUKHK-28091/UP/2021 (Gut), v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 10. 2022, čj. 30 A 31/2022-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V nynější věci NSS neřeší žádnou novou právní otázku, ale posuzuje zákonnost dodatečného povolení stavby [§ 129 odst. 2, 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)], se kterým nesouhlasí vlastník sousedních nemovitostí.

I. Vymezení věci

[2] Městský úřad Police nad Metují rozhodnutím ze dne 11. 5. 2021 dodatečně povolil stavbu označenou jako „*Stavební úpravy č. p. X Ř.*“ v obci M. na N.. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně (vlastník sousedních nemovitostí) odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 4. 2. 2022. Následně žalobkyně neuspěla ani u krajského soudu, který zamítl její žalobu nyní přezkoumávaným rozsudkem.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. V ní uplatnila následující okruhy kasačních námitek, které NSS rozvede při jejich hodnocení níže:

- nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu;
- nesrozumitelné vymezení dodatečně povolených staveb;
- chybné podřazení dodatečně povolené stavby pod stavební úpravy ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona
- chybné rozhodnutí o dosud nerealizované přístavbě propojující oba domy;
- nedostatečné posouzení souladu stavby s územním plánem;
- nepřezkoumání závazného stanoviska nadřízeným správním orgánem.

[4] Ke kasační stížnosti se stručně vyjádřil žalovaný, který pouze setrval na závěrech svého rozhodnutí a dále vyjádřil souhlas s rozsudkem krajského soudu.

[5] Osoba zúčastněná na řízení (stavebník sporné stavby) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku stěžovatelka koncipovala pouze značně obecně. Namítla, že se krajský soud „nevypořádal s některými žalobními námitkami a dále není zřejmé, o jaký skutkový stav krajský soud opřel některé své závěry. Proto krajský soud nenapravil vady správních rozhodnutí, zejména nesrozumitelnost vymezení dodatečně povolovaných stavebních úprav a nevypořádání stěžovatelčiných námitek uplatněných ve správním řízení, zejména v odvolání.“ Takto obecně formulovaná námitka ale neumožňuje hlubší přezkum dostatečnosti odůvodnění napadeného rozsudku. Protože však k nepřezkoumatelnosti rozsudku soud přihlíží i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), NSS rovněž jen obecně dodává, že krajský soud srozumitelně reagoval na žalobní body, jeho rozsudek je tudíž přezkoumatelný. To plyne též z dále uvedené argumentace, v níž NSS vychází z odůvodnění rozsudku krajského soudu.

Předmět řízení byl vymezen srozumitelně

[8] Podle stěžovatelky z rozhodnutí městského úřadu nebylo zřejmé, co vše je předmětem dodatečného povolení stavby. Především nebylo možné identifikovat stavební úpravy, které mají být teprve dokončeny. Rozhodnutí městského úřadu dále stanovilo pouze podmínky pro dokončení stavby, které jsou však nejasné, a navíc neodpovídají předmětu řízení, jímž má být dodatečné povolení stavebních úprav.

[9] Tato námitka není důvodná. NSS odkazuje na bod 27 napadeného rozsudku. Zde krajský soud dospěl k závěru, že z rozhodnutí městského úřadu je zřejmé, které stavební úpravy byly dodatečně povoleny a které již byly dokončeny. Dále městský úřad uvedl, že budou provedeny změny ve vztahu k přípojce el. energie a pitné vody, splaškovým odpadním vodám, dešťové vodě a vytápění a ohřevu teplé vody. K uvedenému jsou dále vymezeny podmínky pro dokončení stavby. Podle krajského soudu je z rozhodnutí městského úřadu dostatečně zřejmé, co je předmětem stavebních úprav a které z těchto

pokračování

úprav již byly uskutečněny a které nikoli, včetně podmínek pro dokončení stavby. Tomuto posouzení nemá NSS co vytknout.

[10] Ohledně druhé části této námitky (údajně nejasných a předmětu řízení neodpovídajících podmínek pro dokončení stavby) NSS opět upozorňuje na značnou obecnost stěžovatelských tvrzení (srov. bod 4 kasační stížnosti), která NSS neumožňují jejich bližší přezkum. Stěžovatelka musí vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo v rozhodnutí (srov. již rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS), nikoli pouze obecně upozornit na to, že podmínky pro dokončení stavby (kterých jsou v rozhodnutí městského úřadu více než dvě desítky) jsou nejasné a neodpovídají předmětu řízení.

Předmět řízení nebyl chybně podřazen pod „stavební úpravy“ podle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona

[11] Dále stěžovatelka namítla, že dodatečně povolená stavba byla setrvale chybně označována jako „stavební úpravy“, což neodpovídá vymezení tohoto pojmu v § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Vzhledem k tomuto pochybení stavba neprošla dodatečným komplexním povolovacím procesem, v němž by byla posouzena přípustnost umístění výsledné podoby staveb.

[12] Ani tato námitka není důvodná. V § 2 odst. 5 písm. c) stavební zákon nedefinuje pojem „stavební úprava“, ale pojem „změna dokončené stavby“. Podle tohoto ustanovení je tedy změnou dokončené stavby právě taková stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby. Z dokumentů obsažených ve správním spisu je zřejmé, že správní orgány předmět řízení skutečně označovaly jako „stavební úpravy“. Z obsahu správního spisu je ovšem zřejmé, že správní orgány tento pojem použily pouze jako souhrnné označení předmětu řízení, nezamýšlely jej tím podřadit pod nějakou kategorii dodatečně povolovaných staveb, které rozeznává stavební zákon. Správní orgány již od počátku řízení projednávaly věc v režimu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a tedy ve spojení s odst. 2 a 3 téhož ustanovení - dodatečné povolení stavby provedené bez příslušného rozhodnutí (k tomu srov. opět především rozhodnutí městského úřadu, rozhodnutí krajského úřadu o odvolání, podobně již oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 13. 9. 2019). Přitom správní orgány opatřily přesně ty podklady, které po nich stavební zákon v citovaných ustanoveních vyžaduje.

Chybějící rozhodnutí o dosud nerealizované přístavbě propojující oba domy není důvod pro zrušení rozhodnutí

[13] Stěžovatelka též namítla, že pod podmínkami pro dokončení stavby se podle výkresové části dokumentace patrně nachází i dosud nerealizovaná přístavba propojující oba domy. O této přístavbě ovšem městský úřad nerozhodl, a naopak v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že prostor mezi domy není zastavěn.

[14] Ani tato námitka není důvodná. I zde NSS odkazuje na rozsudek krajského soudu, tentokrát bod 28. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby byly stavební úpravy „1. I. nadzemní podlaží (1. NP): Nové obvodové stěny – místnost č. 103, 104, 105, 106. Vnitřní stěny – provedení vnitřní dispozice. 2. podkroví (2. NP): Krov včetně střešní krytiny“ a dále v rozhodnutí městského úřadu vypočtené budoucí stavební úpravy. Tyto (již provedené nebo budoucí) stavební úpravy jsou předmětem řízení. V nynějším řízení proto stěžovatelka nemohla být úspěšná s námitkou, že správní orgány chybně nerozhodly o přístavbě propojující oba domy. Jak již správně uvedl krajský soud v bodu 28, pokud se stěžovatelka domnívá, že i další stavby na pozemku stavebníka nejsou v souladu se zákonem, respektive byly uskutečněny v rozporu se zákonem bez přivolení stavebního úřadu, může se na stavební úřad obrátit s podnětem k zahájení řízení.

[15] Z obsahu rozhodnutí městského úřadu je navíc zřejmé, že v části, kde městský úřad konstatoval nezastavěnost prostoru mezi oběma domy (s. 6 rozhodnutí), pouze rekapituloval zjištění učiněná při ústním jednáním. Nejde tedy o nikterak závaznou část rozhodnutí z pohledu dodatečně povolené stavby a stěžovatelka zde pouze vytrhává pasáž z kontextu zbytku rozhodnutí.

Námitka nedostatečného posouzení souladu stavby s územním plánem je nepřípustná

[16] Stěžovatelka i nadále namítá nedostatečné posouzení souladu dodatečně povolené stavby s územním plánem, konkrétně naplnění závazného koeficientu zastavění pro celý soubor staveb na daném pozemku (jednak dodatečně povolovaná stavba, ale v nutné spojitosti i s dalšími v mezičase vybudovanými stavbami na pozemku – přístavek, zpevněné plochy, bazén).

[17] NSS se touto námitkou nebude věcně zabývat pro její nepřípustnost. Stěžovatelka zde totiž pouze doslovně zopakovala, co uvedla již ve své žalobě (srov. body 17 až 22 žaloby a jim odpovídající body 27 až 31 kasační stížnosti) a na co jí již odpověděl krajský soud v bodech 36 a dále 41, 45 a 46 svého rozsudku. Krajský soud především uvedl, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně o dodatečném povolení stavby nebyla stavba „umísťována – jak ostatně plyne z výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně z jeho odůvodnění. Za stávající skutkové situace nemělo dojít k umístění stavby ve smyslu jejího umístění v území – tak, aby zde byl prostor řešit otázku koeficientu zastavěnosti. V této souvislosti zároveň nejde o stavbu novou, ale stavební úpravy na již umístěné stavbě“ (bod 36), proto „nelze zohlednit i další stavby na pozemku, neboť ty se opět míjí s předmětem řízení o dodatečném povolení stavby“ (bod 46). Jak je patrné, krajský soud proti stěžovatelčině žalobní argumentaci představil své vlastní právní závěry. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), proto musí polemizovat právě s rozhodnutím krajského soudu, nikoli pouze zopakovat již v žalobě uvedená a krajským soudem vyvrácená žalobní tvrzení.

Stěžovatelka v odvolání nenapadla závazné stanovisko, proto jej krajský úřad nemusel nechat přezkoumat

[18] Konečně stěžovatelka namítla, že si krajský úřad jako odvolací správní orgán nevyžádal postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného

pokračování

stanoviska Městského úřadu Náchod ze dne 27. 4. 2020, kterým městský úřad jako orgán územního plánování odsouhlasil dodatečné povolení stavby. Stěžovatelka závazné stanovisko v odvolání řádně napadla.

[19] Ani tato námitka není důvodná a NSS opět odkazuje na rozsudek krajského soudu (body 37 až 40). Podle § 149 odst. 7 správního řádu, *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska*, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. NSS s krajským soudem souhlasí, že z obsahu odvolání nelze poznat, že by odvolání směřovalo proti obsahu závazného stanoviska. Jedinou v úvahu přicházející námitku NSS vidí na s. 4 v posledním odstavci poslední větě odvolání [„*některé zpevněné plochy (např. jižní plochy u přístavku) jsou vybudovány nepřípustně a v rozporu s územním plánem na zemědělské půdě, viz následující fotografie*“]. NSS upozorňuje na stručnost a obecnost této námitky, z níž krajský úřad jen stěží mohl dovodit, že stěžovatelka žádá revizi závazného stanoviska. Tato námitka se nadto míjí s předmětem dodatečného povolení stavby. Dodatečným povolením městský úřad nepovoloval žádné zpevněné plochy, nýbrž především obvodové a vnitřní stěny domu a jeho podkroví včetně střešní krytiny.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Kasační stížnost tedy nebyla důvodná, proto ji NSS zamítl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému NSS náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z běžné úřední činnosti. Právo na náhradu nákladů nemá ani osoba zúčastněná, ostatně jí ani žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1, 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu